

Fujisawa Shuhei

Bí kiếm Móng tay quỷ

Dịch giả: Phạm Vũ Thịnh

Làng Tochigasawa trong núi Byobudake cách thành Unasaka chừng mười một dặm (khoảng 44 km). Người thuộc hạ ấy đã chạy suốt mười một dặm đường về đến thành cũng không dám ngừng chân, cứ thế hồng hộc thở mà nhào vào tư dinh quan Kiểm sát Ogata Kumaki. Khoảng tối 12 tháng 5.

1

Katagiri Munezo về đến nhà, chẳng thấy bóng người nào cả. Nói là người nào, thật ra chỉ có một mình người trông nhà là cô tớ gái Kie đó thôi, nhưng Kie có lẽ đã đi mua đồ gì đấy rồi. Munezo bất giác cảm thấy trống vắng, thần thờ cởi áo khoác, thay áo, rồi xỏ chân vào guốc, bước xuống vườn.

Chỉ là một khoảnh vườn hẹp, nhưng góc vườn cũng có trồng chút hoa, cỏ. Thược dược, hoa huệ núi, hoa diên vĩ, cẩm chương, và một cụm tú cầu núi khá lớn. Tất cả các cây hoa này là do Kie trồng từ lúc nào rồi.

Kie đã từ làng Eguchi phía đông thành Unasaka đến giúp việc không công cho nhà này. Từ năm cô 16 tuổi, đến nay được ba năm rồi. Con nhà nông tự

canh tự túc, Kie mỗi lần xin phép nghỉ về thăm nhà lại mang lên gạo, rau và củ, gốc cây hoa. Nhờ thế mà chẳng biết từ lúc nào, trong vườn đã có được nhiều loài hoa tô điểm, và gạo, rau cô mang lên cũng giúp cho sinh hoạt của nhà Katagiri lương bổng chỉ có 35 học [1] này thỉnh thoảng được thêm phần phong phú.

Mùa thược dược đã qua rồi, và chưa đến mùa hoa cẩm chướng, nhưng diên vĩ đã nở được tám phần, và tú cầu đang mãn khai. Và huệ núi cũng đang buông rũ những chồi non màu lục e ấp sau đám lá xanh.

Kie mang lên cả những thứ này nữa kia à! Munezo vừa nghĩ như thế vừa ngắm cụm tú cầu mãn khai, bất giác khuôn mặt anh rạng rỡ nụ cười. Anh nhớ lại hình ảnh Kie lúc anh mới dắt từ quê lên, một cô bé tay chân mảnh khảnh, da ăn nắng đen thui. Kie đến giúp việc không công để được chỉ bảo cho những lễ nghi, lễ lối ứng xử, nên đã được mẹ Munezo dạy bảo nghiêm khắc. Thân thể vốn bệnh hoạn, mẹ Munezo đột ngột bị cảm cúm đến liệt giường vào mùa xuân năm ngoái, rồi qua đời. Nhưng những điều bà dạy bảo đã biến đổi Kie, gần đây đã trở thành một thiếu nữ đầy vẻ nữ tính. Có vẻ cô đã thấm nhuần đầy đủ những điều bà dạy bảo trong cử chỉ, lời ăn tiếng nói, và trong cả dáng điệu nữa. Tuy vậy, con nhà nông thì vẫn là con nhà nông, Kie không thẹn thùng gì khi vác trên lưng đồng củ tú cầu núi mà bước đi giữa phố; hay khi trả giá ở tiệm rau trái quen thuộc, giọng cô vẫn lớn, không e dè gì những nhà lân cận, và lời lẽ vẫn còn cốt lõi chân chất của con gái nhà nông dân. Đến khiến cho Munezo ngồi trong nhà nghe thấy cũng phải thấp thỏm lo ngại. Dù sao, Kie có tính tình trong sáng, không chút bệnh tật gì, luôn luôn tươi tắn siêng năng làm việc. Người giúp việc như thế cũng hiếm.

Lúc mẹ mất, Munezo cũng đã lo ngại chuyện nhà chỉ còn hai người nam nữ trẻ tuổi. Bởi miệng tiếng thế gian cũng phải nghĩ đến nữa. Nhưng phía nhà Kie chẳng ai nói gì, mà chính Kie cũng không có vẻ gì là e ngại điều đó

cả, nên Munezo cứ để mặc vậy. Dù anh có cho Kie ra thì kết cuộc cũng phải kiếm bàn tay phụ nữ khác thay thế vào thôi. Là điều mà Munezo không sao đành lòng được.

Nhưng sao mà trễ thế này nhỉ? Munezo vừa nghĩ như thế vừa nhòm lưng đứng lên giữa đám hoa diên vĩ, bất ngờ có tiếng đàn ông gọi:

- "Này, này ông hàng xóm ơi!"

Munezo quay lại thì thấy Moriya Jinbee nhà bên cạnh đang đứng dòm qua hàng rào cây xanh, chẳng chút ngại ngần gì cả. Moriya lại còn nở nụ cười nhẹ có vẻ bí hiểm nữa chứ!

Moriya Jinbee cùng làm việc trong tổ Giữ cờ, người mập mạp, cỡ tuổi 40. Hôm nay là ngày nghỉ của anh ta.

- "Có chuyện gì thế?"

Munezo lại gần. Moriya vẫy tay, nói nhỏ:

- "Cô tớ gái không có ở nhà chứ gì?"

- "....."

- "Cô ấy không về nhà ngay đâu!"

Munezo im lặng, nhìn mặt Moriya chăm chú. Mặt anh ta vẫn còn phảng phất nét cười bí hiểm. Munezo gắng đoán ý nghĩa của nét cười ấy nhưng không nghĩ ra được lý do gì.

- "Nghĩa là sao?"

- "Khoảng sau trưa có người đàn ông đến thăm đây. Sau đó một lúc thì cùng ra đi với nhau. Một chàng trai trẻ đây".

- "A, thế à?"

Munezo ngạc nhiên nhìn Moriya. Tên này vì sao mà biết rành như thế chứ?

Nhưng anh đổi ngay sang cảm giác bức bối. Tên này dòm ngó chuyện nhà mình rồi. Có vẻ Moriya thích đi dòm ngó chuyện nhà người khác trong

những ngày hẩn nghỉ việc. Chẳng biết bao lâu nay hẩn đã dòm ngó, nghe lóm bao nhiêu chuyện trong nhà anh rồi?

Moriya làm việc lâu năm trong cùng tổ Giữ cờ, lại là hàng xóm nữa, nhưng Munezo không chơi thân với hẩn mấy. Hẩn được người ta biết tiếng là tay chơi bời. Chuyện hẩn đeo dính theo quan Quản lý Cờ xí là Hori Naoya thường xuyên du hí bê tha ở mấy trà thất chứa gái, mãi tận đạo gần đây, thì không chỉ trong tổ, mà cả khắp trong phiên trấn đều biết. Chừng quá tuổi 40, hẩn bị bệnh nặng, phải nghỉ việc một thời gian dài, từ đó không còn sức để chơi bời nữa, nghe đâu bị quả báo vì quăng đời phóng đảng ngày trước mà nay bị kèm kẹp chặt chẽ dưới dít vợ nhà. Người như thế thì không hợp với tính tình của Munezo. Thường ngày, anh vẫn gắng tránh xa tên hàng xóm này.

- "Đạo này cô ấy trông bóng sắc mỡ màng hẩn ra ấy mà!". Moriya cười nham nhở. Lôi cười háo sắc lộ liễu khi nói đến cô Kie. - "Cẩn thận chứ không lại bị ong bướm nó vọc vào đấy!".

Đúng lúc ấy, có tiếng đàn bà the thé réo gọi Moriya. Moriya lộ vẻ chán ngán, buột miệng: - "Đồ quỷ sứ!", rồi phân trần, cứ như là một người lương thiện bị hàm oan:

- "Hễ tớ lảng vảng gần chỗ này là bà ấy lại nghĩ tớ có tình ý gì với cô tớ gái nhà hàng xóm mà kêu réo ầm lên thế đấy!".

Đương nhiên rồi! Munezo nghĩ thế. Lời Moriya ngấm chứng tỏ hẩn thường xuyên dòm ngó vào nhà anh. Nổi bực bội vẫn còn nguyên trong lòng, Munezo lạnh lùng đáp:

- "Xin nhận lời cảnh báo. Nhưng có lẽ không có gì phải bận tâm cả đâu".

- "Có vẻ tin tưởng vào cô ấy quá nhỉ!".

Lại vang tiếng bà vợ kêu réo nữa. Moriya hậm hực đáp lại, rồi rời hàng rào cây, bước trở vào, nhưng đột ngột quay lại ngay mà xuống giọng trầm

thì:

- "Hay là, cậu đã phóng tay rồi đấy?"

Đúng là một tên dê tiện, luôn luôn nghĩ chuyện bỉ ổi!

Có vẻ hắn chỉ muốn nói thế thôi, nên nói xong chột lớn giọng cười hê hê mà quay lưng đi mất. Trong giọng cười lung linh những hình tượng tục tĩu hắn tưởng tượng ra mà khoái trá một mình.

Đồ dê tiện! Munezo trừng mắt nhìn theo Moriya cổ mập ú như heo, đỏ ngầu vì tẩm rượu.

Có lẽ Kie đúng là đã ra khỏi nhà cùng với người đàn ông kia rồi, thế nhưng có thể đây là người nhà của Kie, hay bà con gì đấy, nhân có việc lên thành mà ghé lại thăm cô ấy. Munezo nghĩ là đợi Kie về sẽ rõ ra thôi.

Một lúc sau, Kie về đến nhà. Cô vội vã chạy từ cổng vào. Ôm một bao chất đầy đồ đạc và rau trái cao đến ngực.

- "Xin lỗi cậu chủ".

Kie thấy Munezo ngay, vội nói, giọng trong trẻo:

- "Em đi mua đồ mất nhiều thì giờ quá. Xin vào làm cơm ngay đây ạ".

- "Vâng, nhờ cô. Ta đói bụng rồi đây".

Munezo đáp. Và an lòng. Bởi Moriya mách leo thô bỉ khiến Munezo đã phần nào lo ngại Kie có khi cứ thế mà đi luôn với người đàn ông kia mất, không về lại nữa.

Có vẻ đang là khoảng mấy ngày trời trong giữa mùa mưa dầm, ba ngày nay không mưa. Hôm nay cũng thế, suốt ngày ánh nắng chiều chan hoà khắp các xóm quanh thành đang bao phủ trong đám lá xanh; đến khi mặt trời lặn, cả vòm trời bao la nhuộm màu ráng chiều tươi thắm.

Nhìn ánh đèn thấp sáng lên qua tấm liếp của phòng uống trà, Munezo rời góc trồng hoa trong vườn, lững thững bước vào nhà. Một buổi tối êm ả bình thường trở lại. Cảm giác khó chịu do tên hàng xóm Moriya mang đến hầu

như đã tiêu tán mất.

2

Vừa được Kie hầu cơm, Munezo vừa nhìn trộm khuôn mặt cô. Anh đã đoán là trong giờ cơm tối, Kie sẽ kể gì đấy về người đàn ông kia, nhưng cô chẳng nói gì cả. Nếu anh hỏi cô hôm nay đã có ai đến, thì nghe kỳ quái. Bởi hoá ra là anh tiếp tay cho Moriya dòm ngó cô ấy đấy. Ra cái điều bí mật theo dõi hành vi của người tứ gái, là chuyện chẳng tốt lành gì. Anh nghĩ nếu chẳng phải là chuyện gì đáng xấu hổ, thì Kie chỉ việc nói ra là được. Mà Kie thì làm gì có chuyện phải xấu hổ! Đã ở chung dưới mái nhà này ba năm nay rồi, chừng đó thì anh hiểu được chứ! Thế nhưng thấy anh nhìn, Kie chỉ mỉm cười đáp lại, chứ chẳng dă động gì đến chuyện có người đàn ông nào đến thăm hôm nay cả.

Kie ngồi tề chỉnh, đầu gối nhô cao. Những cơ bắp săn chắc ngồn ngộn đến chói mắt. Munezo nhận ra là mình chợt để ý như thế, hẳn là do ảnh hưởng những lời nói của Moriya, và chuyện người khách đàn ông bí ẩn kia vẫn còn ám ảnh tâm trí anh.

- "Kie đã 19 tuổi rồi à?". Cơm tối xong, Munezo vừa uống trà vừa hỏi. -
"Sắp sửa phải gả chồng đấy nhỉ? Bên nhà đã có nói gì chưa?"

- "Thưa, chưa". Kie lắc đầu. Bất giác, cô đỏ mặt, cúi gằm xuống.

Munezo đoán là cô sắp nói gì về người đàn ông kia rồi nên lắng tai chờ, nhưng cô nói chuyện hoàn toàn khác:

- "Cho đến khi cậu chủ kết hôn, em xin được phép ở đây giúp việc".

- "Thế nếu ta cứ thế này mãi, chưa cưới vợ thì sao nào?"

- "Lúc đó thì.....". Kie ngẩng mặt lên. Sắc mặt cô bình thường trở lại, vẻ mặt tươi tắn. Cô đưa tay che miệng cười khúc khích. - "Lúc đó thì em sẽ suy tính cũng được". Chỉ đáp thế rồi cô lại cười thành tiếng nhỏ nhẹ.

Đúng lúc có người đến trước cửa. Kie đứng lên, bước ra xem rồi trở vào ngay. Trên khuôn mặt đầy đặn còn phảng phất nét ngây thơ ấy hiện lên vẻ ngạc nhiên:

- "Thưa, có sứ giả của quan Kiểm sát Ogata đến đây ạ".

Munezo đứng bật dậy. Bước ra khỏi phòng, anh còn nghe sau lưng mình Kie lẩm bẩm: - "Giờ này rồi mà còn có chuyện gì thế nhỉ?"

Nỗi nghi hoặc tương tự như của Kie cũng đã hiện lên trong trí Munezo suốt trên quãng đường anh đi cùng người sứ giả đến tư dinh quan Kiểm sát ở xóm Takajo; đến nơi, được đưa vào căn phòng trong cùng của tư dinh, nỗi nghi hoặc ấy lại càng phồng lớn lên thêm. Trong phòng, ngoài quan Kiểm sát, lại có cả quan Gia Lão [2] trực phiên trong tháng là Morito Okunosuke và cấp trên của Munezo là Hori Naoya nữa.

- "Đang đêm mà làm phiền anh đây, nhưng có việc cấp bách như lửa cháy nên cho gọi anh đến đây".

Quan Kiểm sát Ogata nói. Thân hình ông rắn chắc như tảng đá. Khuôn mặt và đôi mắt to lớn. Đôi mắt to lớn ấy chiếu thẳng vào Munezo, nhưng ông nói với giọng ôn tồn dị thường.

Munezo thi lễ bằng mắt, tuy trong lòng vẫn còn đầy niềm nghi hoặc. Anh chẳng nghĩ ra được lý do nào khiến quan Kiểm sát cho gọi mình đến đây. Và quan Gia lão thì chẳng nói làm gì, chứ cả cấp trên của mình là Hori sao lại cũng có mặt ở đây nữa nhỉ?

- "Hazama Yaichiro đã phá ngục rồi đấy!". Ogata đột ngột nói.

Munezo kinh ngạc, ngẩng mặt lên. Nỗi kinh ngạc như bất ngờ trên đường đi có người cười nói gọi giật mình lại, một người thân quen ngày xưa nhưng đã lâu lắm không có tin tức gì.

- "Thưa, bao giờ thế ạ?"

- "Mới sáng nay đây".

- "....."

- "À, hấn phá ngục rồi nhưng không chạy trốn. Ta nghe báo cáo như thế đấy".

- "Thưa, anh ta đã nổi điên lên rồi sao?"

- "Có thể lắm. Nhưng cũng có thể hấn không điên đâu". Ogata đáp.

Hazama Yaichiro vốn là kẻ có nhiều hành vi quái dị, ba năm trước đây, khi trú đóng trên Edo [3] làm việc cho phiên trấn, hấn đã chém Đội trưởng Cận vệ là Ichimura Hikouemon trong dinh phiên trấn. May là Ichimura chỉ bị thương nặng mà không chết, nên phiên trấn đã giải Hazama về xứ để chịu án tù giam tại địa phương. Nơi giam giữ là ngôi làng Tochigasawa hẻo lánh tận cùng dãy núi Byobudake gồm những ngọn núi hiểm trở liên tiếp nhau ở phía nam thành này. Cả làng chỉ có vài nhà dân. Cuối làng là vách núi dựng đứng, ngăn trở chân người, sau lưng là núi đồi trùng điệp dọc ngang khắp xứ Ou.

Trong làng Tochigasawa, phiên trấn có một chòi canh núi bây giờ không còn dùng nữa. Chòi canh ấy đã được sửa sang, xây thành căn nhà tù kiên cố để giam chặt Hazama vào đấy. Một người thuộc hạ của Lãnh Chúa được cử đến trông tù, vừa canh chừng vừa lo liệu chuyện ăn uống, áo quần cho Hazama. Người thuộc hạ ấy tên là Kakichi, không biết từ lúc nào đã bị Hazama lấy lòng. Ogata cho biết như thế.

Hazama chờ lúc Kakichi sơ hở, sáng nay đã đột ngột phá ngục. Kakichi bị Hazama buộc phải xuống núi, về báo với phiên trấn rằng sau ba năm ở tù, Hazama đã chán rồi, muốn đường hoàng tử đấu mà thôi, phiên trấn hãy cho người đến bắt hấn đi.

Ogata chột nhún vai, cười nói:

- "Tên này giểu thật! Còn bảo phiên trấn hãy chọn Katagiri Munezo làm người đến bắt hấn nữa chứ! Thế giữa hấn với cậu đã có chuyện gì rồi?"

Munezo chợt cảm thấy má mình lạnh ngắt. Hoá ra Hazama vẫn còn ôm vào lòng chuyện ấy, cuối cùng đã thách đấu sống chết với anh đấy. Thế nhưng chuyện ấy thì chẳng nên lộ ra cho người nào khác biết được. Munezo hoà hoãn nhìn trả lại tia nhìn soi mói của Ogata như xuyên thấu vào tim người đối diện, anh đáp quả quyết:

- "Thưa, nào có chuyện gì đâu! Tiện nhân nghĩ rằng anh ta chỉ bằng vào tình đồng môn quen biết cũ mà nói như thế thôi".

- "Hừm...". Ogata vẫn nhìn Munezo đăm đăm một lúc, rồi gật đầu nhẹ: - "Tất nhiên phiên trấn cũng đâu có sẵn tai mà nghe lời Hazama. Hắn là tên tội phạm phá ngục của phiên trấn, là chuyện xưa nay chưa từng có. Ta định phái một đội truy nã chừng 20 người đi bắt hoặc giết hắn, lập tức đến ngay làng Tochigasawa, nên đã bàn với quan Gia lão đây. Thế nhưng, quan Gia lão lại có ý khác..."

- "....."

- "Quan bảo là giao cho Katagiri đấy. Vì thế, ta muốn có quyết định ngay tại đây, nên đã mời luôn cả ngài Hori nữa".

Quan Gia lão Morito mỉm cười nhìn Munezo:

- "Thế thì tốt hơn! Chứ giao việc không khéo lại tổn thương nhân mạng vô ích mà thôi! Hazama chẳng phải là tay kiếm tầm thường. Ogata tuy rành chuyện điều tra ra tội phạm, nhưng về kiếm pháp lại mù mờ quá. Mắt Ogata chỉ phân biệt kẻ nào có tội đối với phiên trấn, kẻ nào không, là giỏi thôi".

- "Làm gì đến nỗi thế! Tiện nhân cũng hiểu Hazama là tay kiếm tài giỏi chứ!"

- "Nhưng cậu có biết Hazama là kiếm sĩ phái Mugai một thời đã nổi tiếng là tay kiếm kiệt xuất trong toàn phiên trấn, chỉ có một người có thể thắng được Hazama mà thôi, và đó là Katagiri Munezo, không nào?"

- "Thế kia à?"

Ogata thốt lên, quay sang nhìn sững Munezo. Munezo thân người tầm thước, dung mạo cũng không có gì hơn người, trông chỉ là một chàng trai bình thường mà thôi. Mắt Ogata lộ vẻ ngạc nhiên.

- "Chính ta đã chứng kiến trận thi đấu mà Katagiri đã thắng Hazama ấy. Ba năm trước đây chứ gì?"

- "Thưa, bốn năm trước ạ". Munezo nhắc.

Năm ấy, Lãnh Chúa Ukyo Dayu về xứ, với mục đích xác nhận thành quả tập luyện của võ sĩ thuộc hạ trong mùa nóng, đã đến xem hội thi kiếm thuật giữa các võ sĩ gia thần ở hội quán chấn hưng võ nghệ của phiên trấn nhà trong khu Sannomaru của thành Unasaka. Hội thi này chừng ba năm hay lâu hơn nữa mới có một lần, nên bọn kiếm sĩ hằng ngày tập luyện ở các võ đường trong khắp phiên trấn tuyển lựa hơn 20 tay kiếm xuất sắc nhất ra tranh tài với nhau.

Thi đấu loại bỏ một hồi, cuối cùng còn lại hai người đồng môn ở võ đường Ono phái kiếm Mugai là Hazama và Munezo. Và đúng như lời quan Gia lão Morito kể, Munezo đã thắng Hazama trận ấy. Munezo nhớ lại và nghĩ: Hazama từ lâu rồi đã bất mãn đối với thầy Ono và mình, nhưng lòng bất mãn ấy đã biến thành tư thù có lẽ bắt đầu từ trận đấu ấy. Sau trận ấy, mặc cho thầy Ono Jibee và Munezo can ngăn, Hazama vẫn quyết liệt đổi sang võ đường khác. Qua năm sau, Hazama lên Edo làm việc và không bao lâu đã gây ra vụ đâm chém kia.

- "Trận đấu thật tuyệt vời. Hazama dùng kiếm tài giỏi lắm, Katagiri chỉ hơn được chừng một phần mỏng như tờ giấy thôi. Nhưng ta thấy phần thắng cho dù mỏng như tờ giấy ấy cũng đã là sự thực không dòi dôi được. Thế nên, việc này cứ giao cho Katagiri là được rồi".

- "Vậy thì xin quyết định như thế đi". Ogata nghe quan Gia lão nói, có vẻ đồng lòng rồi. Ông nhìn quan Gia lão rồi nhìn Hori mà nói: - "Việc xử trí

Hazama xin nhất thiết giao cho Katagiri đây. Ngài Hori cũng không có ý gì khác chứ?"

- "Phía ta thì chẳng sao cả".

Hori đáp. Lối nói có vẻ ngang tàng. Hori làm chức quan an nhàn là Quản lý Cờ xí, là vì đương sự bất tài, nhưng thuộc dòng dõi danh giá, từ đời này sang đời khác giữ các chức Trưởng tổ trong phiên trấn. Mức bổng lộc cao hơn của quan Kiểm sát Ogata nữa. Cho đến bây giờ, Hori vẫn còn mê mải chuyện ăn chơi. Có lẽ bản thân Hori nghĩ đó là do bất mãn vì bị đẩy ra xa khỏi chuyện chính trị trong phiên trấn đấy, nhưng thực tế, chính những ngày bê tha chơi bời ở các trà thất ấy mới thật sự thích hợp với con người Hori. Miệng Hori quen nói chuyện mình bất mãn, cả trong thành lẫn ở các trà thất. Hễ có chuyện gì là nấp dưới dù che dòng dõi mà dè bĩu chính sách cai trị của phiên trấn.

Ngoại trừ một thiểu số bè lũ bao quanh Hori, còn mọi người có chức trách cai trị phiên trấn, và cả người trong tổ Giữ cờ (là nhân viên dưới quyền Hori) cũng chẳng ai ưa Hori. Quan Kiểm sát Ogata mời Hori đến đây vì Hori là cấp trên của Munezo, người sẽ được phái đi bắt Hazama, chỉ để đề phòng sau này Hori khỏi bắt lỗi. Nhưng Hori thấy quan Kiểm sát nể nang mình như thế thì lòng tự tôn cũng được ve vuốt, thoả mãn lắm.

- "Katagiri! Gắng làm nghiêm túc đây!"

Hori bảo Munezo. Hori chưa tới 40 tuổi mà da mặt qua nhiều năm chơi bời trụy lạc, đã thành thứ da thuộc màu chì, lớp da dưới mắt đã trũng xuống, thâm màu xanh đen.

Liếc nhìn khuôn mặt bơ phờ vì trác táng ấy, Munezo im lặng gật đầu.

Ogata nói:

- "Sáng mai lên đường là được. Hazama cũng chẳng trốn chạy đi đâu, nên đêm nay hãy ngủ cho khoẻ đi. Đề phòng khi cần đến, nội đêm nay, ta sẽ cắt

đặt chừng mười người Kiểm sát, phái đến làng Kumai ngay dưới làng Tochigasawa ấy. Không cho chúng làm vướng tay cậu, nhưng khi nào cần đến thì cứ sử dụng số người ấy. Vạn sự trông vào tay cậu đấy!"

3

Ra khỏi tư dinh quan Kiểm sát, Munezo ngược lên nhìn trời. Trời tối đen, chẳng có vì sao nào. Lúc chiều tối, trời trong là thế, mà đã giăng mây mù không biết từ lúc nào rồi. Thoáng trong trí anh ý nghĩ rằng ở nơi chòi giam kia, Hazama có lẽ cũng đang ngắm bầu trời này.

Hazama hiểu lầm rồi! Bước đi trên đường tối, Munezo chột thờ dài.

Khi Munezo nhận được ấn chứng của phái kiếm Mugai, anh còn được thầy chủ võ đường là Ono Jibee truyền thụ kiếm pháp bí truyền cho nữa. Kiếm pháp ấy gọi là "Móng tay quỷ", chỉ được tâm truyền mỗi đời một người thôi. Ono cũng đã được thầy mình truyền thụ cho. Võ đường Ono ngoài Munezo còn có Hazama và vài người nữa là đệ tử cao cấp đã được trao ấn chứng của môn phái, nhưng Ono đã chọn Munezo để truyền thụ kiếm pháp bí truyền ấy. Và đó là đầu mối chuyện Hazama hiểu lầm.

Thời bấy giờ, ở võ đường Ono, Hazama là tay kiếm kiệt xuất nhất, đang làm thầy dạy kiếm cho các môn sinh. Nhưng từ lúc nhận được ấn chứng, kiếm thuật của Munezo bỗng tăng tiến nhanh chóng, dần dần đã áp đảo được cả Hazama nhiều lần. Hazama nghĩ rằng tài nghệ Munezo bỗng nhiên tiến bộ rõ rệt như thế là nhờ bí kiếm "Móng tay quỷ" mà thầy Ono truyền cho. Lòng tự tôn của Hazama bị tổn thương sâu đậm. Hazama làm việc trong tổ Cận vệ, là võ sĩ bậc trung lãnh lương 120 hộc, và là đàn anh vào võ đường Ono trước Munezo 5 năm. Tay kiếm Hazama phái Mugai đã một thời là kiếm sĩ vô địch trong toàn phiên trấn. Hazama nghĩ rằng người xứng đáng được truyền thụ bí kiếm phải là mình mới đúng. Do đó, tình trạng càng ngày

càng thấy thua sút Munezo khiến Hazama càng tức bực căm hận thêm lên từ nỗi bất mãn ấy. Thực tế, Hazama đã có lần tỏ lộ nỗi bất mãn ấy trong những lời nói sỗ sàng. Và cũng do bất mãn ấy, cuối cùng Hazama đã bỏ võ đường Ono mà đi.

Thế nhưng, sự thực hoàn toàn khác với điều Hazama tưởng tượng ra. Bí kiếm ấy tuy đúng theo đấu pháp căn bản của phái Mugai, nhưng lại chỉ là loại chiêu thức áp dụng cho đoàn kiếm dùng để đấu trong phòng hẹp mà thôi. Ngay cả thầy Ono cũng không rõ loại bí kiếm vốn không mấy hữu ích cho các trận đấu kiếm thông thường như thế tại sao lại phải truyền thụ bí mật từ đời này sang đời khác.

Khi đã rõ ràng rằng Hazama bất mãn về chuyện thầy Ono truyền bí kiếm ấy cho Munezo thay vì cho Hazama, có lần Munezo đã đề nghị với thầy Ono:

- "Hay là thầy giải thích cho Hazama biết điều ấy?"

Nhưng Ono chỉ cười khở sở mà nhắc đến điều kiện các đời trước đã đặt ra là: không được nói về bí kiếm Móng tay quý với người nào khác!

Cho đến bây giờ, Hazama vẫn còn ôm mối bất mãn ấy trong lòng. Bằng chứng là Hazama đã yêu cầu chỉ định Munezo là người đến bắt hãn.

Munezo nghĩ Hazama đúng là thứ "kiếm quỷ" thù hận dai dẳng dị thường. Anh rùng mình bước vội về nhà.

Đến nhà thì Kie ra đón, mặt có vẻ bồn chồn mà thì thầm:

- "Thưa, có khách đấy".

- "Ai thế?"

- "Khách phụ nữ, nhưng không xưng tên".

- "Không cho biết tên à?". Munezo nhìn Kie dăm dăm. - "Thế, còn ở trong nhà à?"

- "Thưa vâng. Bảo là xin chờ cậu chủ về".

Munezo nghiêng đầu suy nghĩ và bước vào nhà. Theo thói quen mỗi lần về đến nhà, anh ghé xuống bếp súc miệng, vừa cố đoán xem khách là ai, nhưng chịu không đoán ra được.

Munezo bước vào phòng khách thì có một người đàn bà ngẩng nhẹ mặt lên nhìn anh. Khuôn mặt đẹp đến nỗi Munezo bất giác nuốt nước miếng.

- "Xin tha lỗi đã đường đột quấy rầy trong lúc ngài đi vắng".

Người đàn bà chờ cho Munezo ngồi xuống yên vị rồi thi lễ và nói như thế, thật thùy mị. Giọng nói thanh tao.

- "Thưa, tôi là vợ của Hazama đây ạ".

Munezo gật đầu, đáp: - "Xin cứ thoải mái cho".

Anh không ngạc nhiên lắm khi nghe người đàn bà xưng là vợ của Hazama. Khi thấy có vẻ là vợ của người nào đấy rồi, Munezo đã liên tưởng ngay đến Hazama. Nhưng vẻ đẹp mê hồn của người đàn bà đã làm lòng anh rộn lên.

Đúng lúc ấy, Kie mang trà vào, đổi chén trà mới cho khách, và đặt thêm chén trà trước mặt Munezo. Người đàn bà im lặng chờ cho Kie ra khỏi phòng.

- "Tôi đã nghe nói Hazama phá ngục rồi".

Vợ Hazama nói, vẻ mặt bình tĩnh. Đôi mắt huyền long lanh ướt, chiếc mũi thon, đôi môi nhỏ có hơi dày. Đôi má mịn màng căng mọng thoáng màu hồng nhạt. Đang lâm vào cảnh ngộ bất hạnh vì chồng đấy, nhưng niềm u uẩn ấy không lộ ra ngoài. Chỉ lộ vẻ đẹp trang nhã mà thôi.

Chợt vợ Hazama nhún vai nhẹ, mỉm cười nói:

- "Thật là người gây phiền nhiễu quá. Từ lâu rồi, tôi đã lo là sẽ có chuyện này..."

- "Tôi hiểu hoàn cảnh của bà..."

- "Nghe nói ngài Katagiri được chọn làm người truy nã đấy ạ?"

- "Không, chính chồng bà đã yêu cầu như thế đấy".

- "Nhưng mà, ngài không thể từ thoái được, thì kết cuộc cũng thế thôi chứ gì?"

Vợ Hazama nói, rồi nhìn Munezo dăm dăm mà hỏi:

- "Đã chính thức quyết định như thế rồi đấy ạ?"

- "Vâng".

- "Khi nào thì ngài lên đường?"

- "Sáng mai".

- "Sáng mai à?"

Vợ Hazama cúi mặt, lẩm bẩm: - "Sao gấp thế?". Nhưng lúc ngẩng mặt lên thì lại mỉm cười nói:

- "Có thể nào ngài thả cho Hazama thoát đi được không?"

- "Thả đi à?"

- "Vâng".

- "....."

- "Cứ báo cáo rằng đến làng Tochigasawa thì Hazama đã trốn đi rồi..."

- "Tôi không làm thế được!". Munezo nói, mặt lảng đi. - "Không thể làm trái mệnh lệnh của phiên trấn đâu. Vả lại, chồng bà muốn quyết đấu với tôi mà. Sẽ chờ tôi đến, không trốn đi đâu cả, dù phải chờ mấy ngày đi nữa, hẳn thế..."

- "Nếu ngài Katagiri thuyết phục Hazama thì sẽ khác đi chứ. Anh ấy bây giờ hẳn đã hối hận chuyện phá ngục rồi. Hazama là người như thế đấy mà".

- "....."

- "Có thể nào ngài cứu giúp cho được không? Ngài Katagiri là đồng môn của Hazama đấy chứ! Tôi không muốn anh ấy phải chết!".

- "Thưa bà...". Munezo quệt mồ hôi rịn ra trán. - "Tôi thông cảm tâm tình của bà, nhưng không nên yêu cầu điều quá đáng. Tôi không thể nào làm trái

mệnh lệnh của phiên trấn được".

- "Tôi sẵn sàng hiến dâng thân thể này cho ngài." Giọng nói của vợ Hazama đột nhiên nhỏ xuống, thì thầm. Nghe thật khiêu gợi. - "Ngay bây giờ, nếu ngài muốn".

Hai người đắm đắm nhìn nhau. Khuôn mặt người đàn bà không còn nét cười nữa, sắc mặt đổi sang trắng xanh, nhưng vẫn thật kiều diễm. Khuôn ngực vươn cao tự hào, tấm thân thon thả, khoảng hông căng đầy tròn trịa, áp bách tâm trí Munezo. Anh cảm nhận dưới làn vải kia là xác thịt ngồn ngộn khoái lạc khiến người ta không chỉ làm trái mệnh lệnh phiên trấn, mà còn có thể liều mạng không ân hận chút gì! Sức quyến rũ trần trụi sống động ấy làm cho Munezo nghệt thở.

Đến lúc thấy bàn tay người đàn bà từ từ lần xuống dây thắt lưng, Munezo mới hoàn hồn trở lại. Tuy không hoàn toàn tỉnh táo được, bởi tâm trí anh vẫn còn hỗn loạn vì bị trói buộc sâu đậm vào vẻ đẹp mê hồn của người đàn bà trước mắt.

- "Xin ngừng tay!".

Munezo gắng thốt lên, giọng nghèn nghẹn trong cuồng hống.

Người đàn bà như vẫn còn phiêu lạc thần trí nơi phương trời nào rồi, mắt thần thờ nhìn Munezo, bàn tay vẫn tiếp tục cử động. Dây thắt lưng như một vật sống trôi tuột khỏi thân người.

- "Bà làm rồi! Tôi bị chồng bà thách đấu kia mà!".

Nói ra như thế, Munezo chợt tỉnh táo trở lại.

- "Đúng thế. Người sẽ chết có thể là chồng bà, nhưng cũng có thể là tôi nữa. Dù sao đi nữa, cả hai không người nào muốn trốn chạy đâu".

Bàn tay người đàn bà ngừng lại. Vợ Hazama trừng trừng nhìn như đâm vào mắt Munezo, rồi hấp tấp buộc lại thắt lưng đã xổ ra nửa chừng.

Munezo im lặng nhìn, lòng anh bị dẫn dắt đến đau đớn. Khi hiểu là người

đàn bà đã đành phải bỏ ý định ấy, ngược lại, lửa ham muốn lại phùng phục cháy mạnh hơn lên trong thân thể trai trẻ của anh, đến như không thể kiềm chế nổi.

Vợ Hazama đứng lên, dợm bước ra khỏi phòng, nhưng chợt quay lại phía Munezo:

- "Tôi chưa chịu bỏ cuộc đâu".

- "....."

- "Tôi đến ngài Hori ngay đây".

- "Đừng làm thế".

Munezo bắt giắc thốt lên, giọng đành lại. Anh có cảm giác như vừa nghe đến cái tên mình không muốn nghe nhất, từ miệng của một người mình không muốn thốt ra cái tên ấy nhất. Tại sao người này lại nói ra cái tên ấy làm gì chứ?

- "Ông ta thì làm được gì chứ? Chẳng làm được gì cả đâu!".

- "Cấp trên của ngài kia mà! Tôi sẽ khấn khoản ngài ấy thuyết phục ngài Katagiri..."

- "Thật là khờ dại quá!".

Munezo dợm đứng lên, nhưng người đàn bà đã quay mình bước ra khỏi phòng.

Thật là ý nghĩ rồ dại! Munezo tưởng tượng hình ảnh người đàn bà ấy tất tả bước trong xóm đêm. Có đến gặp Hori đi nữa, làm gì có chuyện Hori nghe theo lời khấn khoản mà bảo Munezo thả cho Hazama trốn đi, hay Hori có thể ra lệnh cho Munezo dẹp chuyện đi bắt Hazama? Vô lý quá!

Có vẻ vợ Hazama không phán đoán được như thế. Mà nếu vợ Hazama phán đoán được đến mức ấy thì đã chẳng cúi thất lưng trước mặt mình rồi. Có vẻ vợ Hazama quá nóng lòng muốn cứu chồng mà bấn loạn tâm trí mất.

Kie bước vào thu dọn các chén trà.

- "Bà khách ấy là ai thế, thưa cậu?"

Có vẻ Kie quan tâm đặc biệt đến bà khách tối nay.

- "Vợ của người tên là Hazama đấy. Người chồng đã phá ngục, nên ngay sáng mai ta phải đến làng Tochigasawa. Chuẩn bị cơm nắm hộ đi!"

- "Thưa vâng".

- "Vợ hắn đến nhờ ta cứu mạng hắn. Bảo là nếu ta chịu thả cho hắn trốn đi, thì bà ấy ngủ với ta cũng được".

- "Trời đất ơi!"

Kie chợt ngẩng người nhìn Munezo, rồi lại kêu: "Trời!" mà đặt khay xuống, đưa hai bàn tay ôm che mặt lại. Những ngón tay trắng ngần ấy, những cơ bắp tròn trịa ngồn ngộn gần đầu gối cô ngồi ấy đã khuấy động trong lòng Munezo nỗi ham muốn u ám. Munezo cảm nhận được lòng mình mất sự thăng bằng thường ngày vì chuyện dị thường vừa xảy đến.

- "Kie! lại đây!"

Munezo gọi, giọng khàn khàn. So với vợ Hazama như cụm hoa tú cầu núi mẫn khai lồ lộ, thì Kie là nụ hoa huệ còn nhuốm màu lục non. Nhưng cũng vẫn là đoá hoa hương sắc.

Kie buông tay xuống, nhìn Munezo, nhưng chợt đoán ra được vẻ mặt Munezo thì lại lấy tay che mặt, lắc đầu nhiều lần tỏ ý không thuận.

Munezo đứng lên, đến mở khoảng ngực áo Kie.

4

Munezo đến làng Kumai lúc 3 giờ chiều. Nhân viên Kiểm sát tên là Sudo đến từ trước đã ra đón anh. Giữa đường, trời đổ mưa, nên Munezo đã ghé vào một nhà nông dân bên đường mượn nón và áo toi mang vào, nhưng khi đến làng Kumai thì hầu như mưa tạnh rồi.

Kumai là một làng dọc theo khe suối, có chừng 20 nóc nhà, tuy không đến

nổi hiểm trở như làng Tochigasawa, nhưng hai bên cũng toàn là núi non ép chặt lại. Những sườn núi vẫn còn lững lờ mây đọng lại từ cơn mưa buổi sáng.

- "Thưa, ngài nghỉ một lát rồi leo lên ngay đây ạ?"

Sudo hỏi lúc đưa Munezo đến một nhà nông dân đã sắp xếp chỗ trú cho Munezo.

- "Không, để ngủ một giấc, rồi 4 giờ chiều hãy đi".

- "Thế bọn tôi thì sao? Ít nhất cũng 4, 5 người đi theo ngài chứ?"

- "Không, chỉ mình ta đi là đủ rồi". Munezo đáp.

Nếu chính anh không hạ được, thì cho dù có thêm 4, 5 người giúp sức, cũng không thể hạ đối thủ ấy được đâu.

Được đưa vào nhà xong, Munezo xin một chén nước nóng uống, rồi mở bọc hành lý, lấy áo quần Kie đã gấp xếp sẵn ra thay bộ áo quần ướt đầm mồ hôi. Xong, anh ngã người bên cạnh nền lò sưởi đốt củi sẵn mà nhắm mắt lại.

Khuôn mặt Kie hiện lên trong trí anh. Đêm qua, sau khi giao hợp, Munezo bảo Kie nếu chẳng may anh chết thì hãy thu xếp hậu sự hộ anh. Kie tựa người lên Munezo tĩnh lặng lắng nghe, đến khi Munezo nói xong, cô âm thầm rơi nước mắt. Munezo nhớ lại cảm xúc giọt nước mắt rơi ướt ngực trần của anh. Nhưng chỉ trong thoáng chốc. Ngọn lửa cháy đều sưởi ấm đến tận lòng anh, Munezo chìm vào giấc ngủ.

Lúc mở mắt dậy, Munezo nhắm chùng giờ giấc từ ánh nắng dọi qua tấm liếp, rồi lấy cơm nắm ra ăn. Thân thể anh ấm nóng, nhẹ hẫng lên. Lúc leo đường núi khoảng 3 dặm đến làng Kumai này, dần bước trong sương mù như mưa bao phủ chung quanh, thân thể đầm mồ hôi của Munezo đã lạnh ngắt.

Mang áo tơi và nón vào, bước ra khỏi nhà nông dân, Munezo gặp bọn Sudo đến. Bọn Sudo hai người Kiểm sát cùng mười người bộ hạ đến đưa

Munezo lên đường.

- "Xin chúc võ công may mắn". Sudo nói. - "Chúng tôi đợi đến lúc nào thì được?"

- "Có lẽ thanh toán xong trước khi trời tối. Ta xuống núi hẳn là khoảng 7 giờ tối. Nếu đến 9 giờ tối mà không thấy ta trở lại...". Munezo mỉm cười. - "Lúc ấy, hãy cho người về thành gọi thêm người đến là được".

- "Xin vâng. Chúng tôi sẽ làm y như thế". Sudo nghiêm trang đáp.

*

Đường dốc lên thoải thoải, Munezo bước men theo bờ đầm nước. Dáng bộ Sudo không bao lâu đã khuất sau đám rừng tuyết tùng. Munezo thông thả bước không ngừng. Còn xấp xỉ một dặm thì đến làng Tochigasawa. Đi thông thả cũng đến nơi khoảng 5 giờ chiều.

Đường đi dần dần hiểm trở hơn. Có chỗ hẹp chỉ một người đi lọt giữa vách núi dựng đứng và đầm nước. Có chỗ vách núi lán ra sát đầm nước tưởng như hết đường đi, lại có được những tảng đá nối tiếp nhau làm lối đi tiếp. Phía trước mặt, vách núi Byobudake sừng sững như sắp đổ ụp xuống, khiến đường đi tối mờ.

Munezo lần theo đường núi quanh co trông mỏng như sợi chỉ. Dần dần, vách núi bên phải dời xa ra, cuối cùng, một sườn núi thoải thoải hiện ra nhỏ bằng bàn tay trong mắt Munezo. Ngay trước một vách núi sừng sững là khoảng sườn núi thoải thoải được người ta canh tác nên dễ nhận thấy từ xa. Đám rẫy trên sườn núi ấy như nghiêng đổ xuống bóng rừng tuyết tùng và rừng rụng lá bao phủ đầm nước. Hẳn là làng Tochigasawa nằm ngay sau đám rừng ấy rồi.

Munezo giở nón ra, úp bụng xuống bờ đá, vốc nước uống một ngụm nhỏ. Rồi đứng dậy, ngược nhìn trời. Trên khung trời hẹp hạn chế bởi vách đá và sườn núi trải rộng bao la, lơ lửng cụm mây mùa mưa, đôi chỗ lộ ra khoảng

trời xanh biếc.

Chỗ như thế này cũng có người ở nữa à! Munezo vừa nghĩ như thế vừa bước thong thả về phía đám rừng tùng. Anh nghĩ đến những ngày tháng khắc nghiệt mà Hazama đã phải trải qua, thoáng cảm thông được tâm tình của Hazama muốn phá ngục đòi tử đấu với người đến bắt. Tuy chẳng phải là hoàn toàn không có trường hợp người tù giam tại địa phương được đặc xá mà trở về dưới thành, đại đa số tù ấy thường bị giam giữ nơi tuyệt địa này cho đến chết. Xử phạt xong, phiên trấn hầu như quên hẳn về loại tù ấy mất!

Quả thật, qua khỏi đám rừng tùng thì thấy vài nóc nhà dân. Nhà nào cũng được xây như bám chặt vào vách núi để khỏi trượt chìm xuống đầm nước.

Munezo dõi mắt tìm chòi canh giam tù. Và thấy có căn chòi cách xa các nhà dân gần bờ nước, qua một khoảng dốc cao, ngay trước đám cây tạp thấp lẫn vào vài cây tuyết tùng.

Munezo đến một nhà dân gửi áo toi và nón, rồi hỏi:

-"Chòi canh núi là căn chòi kia đấy phải không?"

-"Vâng, đúng thế".

Người đàn bà cỡ 40 tuổi, mặt sạm đen, đáp với giọng thô âm rất nặng. Đôi mắt đầy hiếu kỳ lăm lét nhìn Munezo. Có lẽ người lạ từ ngoài vào làng thì hiếm thấy.

-"Lý trưởng hay chức sắc gì đấy của làng có ở đây không?"

-"Ở đây không có ai như thế cả".

-"Vậy thì, bà hãy đi bảo mọi người là tạm thời, đừng ai ra khỏi nhà cả!".

-"Có chuyện gì sắp xảy ra thế?"

Đôi mắt tò mò của người đàn bà lại sáng thêm lên.

Cơm gạo, áo quần cho tù đều do phiên trấn gửi đến, và người canh tù nhất thiết lo liệu mọi việc cho tù. Người trong làng hoàn toàn không giao tiếp gì với người tù cả. Người đàn bà này có vẻ không biết gì về chuyện biến động

đã xảy ra hôm qua trong chòi canh giam tù ấy cả.

- "Sắp có chém giết đây".

Nghe Munezo nói thế, người đàn bà lộ vẻ sợ hãi, bảo sẽ xin đi nói cho mọi người trong làng biết.

Ra khỏi nhà ấy, cất bước về phía chòi canh giam tù, Munezo cảm thấy lòng mình căng thẳng cực độ. Chân anh run lên, mạch đập hỗn loạn. Nhưng cứ bước tới một hồi, anh dần dần bớt căng thẳng, chân không còn run nữa.

Có con đường thẳng từ làng lên đến chòi canh giam tù nhưng Munezo không đi đường ấy, anh rẽ ngay trước đấy, vào bụi rậm bên phải, leo lên dốc nghiêng. Bụi rậm còn đọng nước làm chân và tay áo anh thấm ướt, nhưng qua khỏi đó hẳn sẽ ra được bên hông chòi canh. Nếu bị Hazama phát giác ngay trên đường đi thì bất lợi cho anh. Munezo khom lưng rón rén bước không vang tiếng chân, lên đến đám rẫy trên sườn núi.

Khi anh đến trước chòi canh giam tù, Hazama đang ngồi xếp bằng ở hiên ngoài, miệng cặp một trái đào còn xanh. Chợt thấy Munezo, Hazama ném mạnh trái đào xanh xuống đất. Rồi chộp thanh kiếm để sẵn bên cạnh, đứng bật dậy.

- "Đợi cậu mãi!". Hazama nói, giọng hùng mạnh. - "Chỉ có một mình cậu à?"

- "Đúng đấy. Chỉ mình tôi thôi".

Vừa đáp, Munezo vừa chăm chú nhìn Hazama, không dám sơ hở. So với ngày trước, tấm thân cao của Hazama đã rơi mất khoảng thịt ở vai, đôi má hóp, nhưng trông thân thể không có vẻ suy yếu đi. Áo quần thô sơ, tóc xoã xuống vai, râu ria lởm chởm trên cằm, phong mạo ấy trông còn hiên ngang hơn bốn năm trước nữa.

Munezo bình thản nói:

- "Mạnh khỏe chứ?"

- "Mạnh khỏe lắm. Trông thì biết". Hazama đáp, rồi lại hỏi như để nắm chắc: - "Đến một mình à? Không có ai theo chứ?"

- "Tất nhiên, một mình thôi".

Nghe Munezo đáp thế, Hazama bật cười lớn:

- "Cậu lọt vào bẫy rồi đấy, Katagiri!". Giọng Hazama vang lên như đắc thắng.

Mắt sáng lên, Hazama nói tiếp, dài dòng:

- "Ba năm nay, cậu tưởng ta chỉ nằm ngủ trong xó tù này à? Hử? Làm rồi! Suốt ba năm nay, ta không ngừng nghĩ cách phá kiếm pháp Móng tay quý của cậu đấy. Không bỏ phí một ngày nào!"

Munezo cảm thấy đã nghe những lời làm đau lòng. Bí kiếm Móng tay quý ấy chỉ là loại kiếm thuật vụn vặt dùng cho đoàn kiếm mà thôi. Hazama nói thế, chẳng hiểu ba năm nay, đã mang huyền tưởng như thế nào mà trì chí nghĩ cách cải tiến tay kiếm trong chòi giam này? Hay là mình cứ giải bày sự thật ra? Xung động ấy chợt nổi lên trong lòng, nhưng anh kiềm chế lại. Chuyện bí kiếm Móng tay quý chỉ được phép tâm truyền cho một người mà thôi. Trong bất cứ hoàn cảnh nào đi nữa, cũng không được lộ ra với ai khác.

Hazama vẫn tiếp tục nói:

- "Đã chắc thắng rồi nên mới gọi cậu đấy. Đến đây mà vẫn tưởng ta chỉ như ngày xưa, là cậu thua rồi! Thử xem sao nhé. Nào, ra tay đi!"

Đột ngột, Hazama nhảy như bay từ hiên xuống, tuốt kiếm chạy ra khoảng đất cỏ mọc bên hông chòi canh. Munezo nghĩ: kiếm quý đấy! Hoá ra Hazama phá ngục chỉ vì muốn đấu kiếm sinh tử với mình. Anh gắng dồn lòng đang cuộn cuộn nổi cơn run toàn thân mà rút kiếm theo ra khoảng đất cỏ mọc. Là chỗ tử địa không thể thoát ra được nếu không chém chết đối thủ.

Hazama tấn kiếm ở tầm cao. Munezo tấn thế Thanh nhãn [4] hướng thẳng mũi kiếm vào mắt đối thủ. Munezo vừa vào thế tấn thì Hazama từ từ nhích

chân tiến đến. Munezo lùi lại một chút. Hai người đứng yên một hồi. Rồi chân Hazama dõng ngang. Munezo dõng dõng chân theo thì như chim vỗ cánh, thân người Hazama chột bay vọt lên, lưỡi kiếm của hắn rền lên, chém sả xuống.

Munezo tránh người tránh được. Nhưng cổ tay trái đã bị chém xước nhẹ.

Không xong! Munezo tấn kiếm thật chặt lại. Anh hiểu lý do bị chém xước, từ thế kiếm vừa rồi của Hazama. Lưỡi kiếm của hắn từ thế tấn tầm cao đã chém xéo xuống như thế từ thế tấn Bát song [5] tấn cao phía trên vai nên chân anh bước tránh không đủ xa.

Munezo chuyển sang thế công. Mặc dù anh sở trường về thế thủ, nhưng lưỡi kiếm của Hazama từ thế tấn tầm cao lại biến chuyển được như chém xéo từ thế tấn Bát song, thì anh càng thủ thế càng bất lợi. Khó mà đoán biết mũi kiếm của Hazama vươn tới phía trái hay phía phải. Đó chính là dụng công của Hazama.

Hazama đỡ các thế tấn công của Munezo, chỉ một lần đỡ hụt bị chém trúng vai, nhưng mặt hắn không đổi sắc. Đôi mắt Hazama như mắt chim ưng, canh chừng Munezo nghiêm ngặt. Hễ thấy được chút sơ hở nào là từ thế tấn tầm cao chém sả xéo xuống như gió lốc. Cánh tay phải của Munezo bị chém trúng hai lần. Anh cảm thấy máu nhỏ giọt xuống từ các vết thương.

Trận đấu kéo dài. Rồi mưa rơi. Mưa bỗng phủ tới bốn bề.

Hazama vụt rời ra xa. Munezo không đuổi theo. Anh cảm nhận rằng đôi thủ muốn dứt điểm rồi đây. Trí anh chột loé lên sáng kiến: phải nhắm chừng nơi chân hắn!

Hazama vẫn giữ nguyên thế tấn tầm cao, từ từ thu ngắn khoảng cách.

Munezo đứng yên. Mưa rơi thành tiếng. Mưa quất vào mặt Munezo chăm chú theo dõi đầu móng chân Hazama.

Hazama chém tới thật mãnh liệt. Đúng lúc Hazama bước ngang rồi xoay

mình theo hướng đầu móng chân mà chém xéo xuống, Munezo đã cùng lúc chém trúng vào thân người đối thủ. Hazama không sao tránh kịp. Lưỡi kiếm của Hazama chém xuống nứt đất nảy bật lên, thân hình Hazama lộn nhào tới, ngã xuống.

5

Bên cạnh bức tường, người đàn bà đứng khựng lại. Lúc đó, phía Munezo cũng đã nhận ra. Người đàn bà ấy chính là vợ Hazama. Nhưng không tránh được nữa rồi. Nơi đây là đường vắng trong xóm chùa, hai bên là hai dãy tường đất kéo dài. Không làm sao hơn, Munezo tiếp tục bước tới.

Người đàn bà nhìn đăm đăm Munezo đang tiến lại gần.

-"Thật đáng tiếc!".

Munezo dừng lại trước mặt vợ Hazama, nói nhỏ như xin lỗi. Mắt người đàn bà nhìn xuống. Đôi má nhợt nhạt. Môi mất màu son. Người đàn bà vẫn đẹp náo nùng như đoá hoa bị gãy cành, không còn sinh khí nữa. Lòng Munezo trào lên tình cảm gần như là nỗi luyến thương. Nếu là nơi khác, hẳn anh đã ôm lấy đôi vai ấy mà an ủi.

Nhưng người ấy ra nông nỗi thế này là vì ta đấy. Ta đã làm cho người ấy phải sầu thảm như thế!

-"Hắn là bà hận tôi lắm?!".

-"Thưa, không".

Người đàn bà ngược mắt lên. Chỉ có đôi mắt đen tuyền trong vắt ấy là còn sống động. Mím cười. Nụ cười nao lòng.

-"Chuyện không thể tránh được đó thôi. Tôi đã van nài ngài điều không thể làm được". Munezo cảm thấy ngực mình như bị chém banh ra. -"Bây giờ thì tôi đã hiểu ra. Đêm ấy tôi đã bán loạn mất rồi".

-"Tôi tiếc không làm gì được cho bà".

- "Xin đừng bận tâm. Ngài Katagiri đã làm chuyện đương nhiên phải làm đó thôi".

Người đàn bà nói như an ủi anh. Rồi lặng thinh. Có lẽ không còn gì để nói nữa rồi.

Munezo nói lời từ giả. Thật lòng, anh muốn nán lại bên cạnh người đàn bà ấy, nhưng cũng hiểu làm như thế không nên.

- "Thưa....."

Vừa quay lưng đi, Munezo nghe người đàn bà ngập ngừng nói với theo. Anh quay lại thì người đàn bà bước lại gần, thì thầm hỏi:

- "Ngài Hori đã có nói gì với ngài không ạ?"

- "Quan Quản lý ấy à?"

Munezo nhìn sững người đàn bà. Nhưng anh hiểu ra ngay tại sao người ấy lại hỏi như thế.

- "Thế đêm ấy, bà đã đến nhà Hori thật đấy à?"

- "....."

- "Quan Quản lý đã nói gì với bà thế?"

Người đàn bà im lặng, dăm dăm nhìn Munezo. Nhưng đôi mắt ấy u uẩn, thần thờ như nhìn đâu đâu.

Ra thế! Quả thật đã xảy ra như thế rồi!

Đêm ấy, hẳn là vợ Hazama đã đến gặp Hori van nài chuyện cứu mạng chồng. Có lẽ đã khờ dại van nài hẳn bảo mình thả cho Hazama trốn đi. Và Hori hẳn đã nhận lời, chỉ để chiếm đoạt thân thể vợ Hazama. Chuyện mình không nghĩ là có thể xảy ra thì Hori đã làm rồi. Thằng đê tiện ấy hẳn đã thân nhiên làm chuyện bỉ ổi như thế. Bởi có khác gì người đàn bà đem thân đến hiến làm mồi sống cho đồ lang sói đang đói kia đâu!

- "Sao mà khờ dại thế chứ!"

Munezo thốt lên như phi nhổ. Lòng anh tràn đầy cơn giận dữ, nhưng cũng

chẳng khác gì nổi ghen tức. Bất giác, anh nắm chặt đôi vai người đàn bà:

- "Bởi thế, tôi đã bảo là đừng đến đây kia mà! Biết là sẽ xảy ra chuyện như thế! Hắn chẳng phải là người có thể nhờ được chuyện gì có ích. Tôi có nghe hắn nói gì đâu!".

Người đàn bà từ từ dời mắt khỏi Munezo. Rồi như đã thu được sức lực mà rời ra, nói nhỏ: - "Xin từ biệt". Mặt cúi gằm xuống, vai thu hẹp, dáng lưng như bỗng già thêm mười tuổi, người đàn bà bước đi xa dần. Munezo sững sờ đứng lặng nhìn theo.

Ba ngày sau, Munezo nghe tin vợ Hazama đã tự sát. Người ta đồn rằng có lẽ vì Hazama đã chết nên vợ hắn không muốn sống nữa.

6

Xác nhận là trong phòng làm việc không còn bóng người nào, Munezo bước sang phòng của Hori ngay bên cạnh. Đang bày mấy tạp chí lá cải đầy trên bàn, thấy Munezo bước vào, Hori vội vàng giấu mấy tờ báo ấy xuống dưới bàn.

- "Chuyện gì đây?". Hori hỏi.

- "Thưa, chuyện riêng tư, xin hỏi ngài đôi điều".

- "A, chuyện gì cũng được, cứ nói đi. Ta cũng đang chán đây".

Munezo nhích đầu gối lại ngồi gần Hori.

- "Hôm trước, vợ của Hazama đã đến nhà tiện nhân, có nói một điều kỳ lạ...".

- "Vợ của Hazama? À, cụ ấy đây à..."

Đang ngả ngón ngồi chống cùi chỏ ngửa người ra sau, Hori vội vàng sửa lại thế ngồi cho tề chỉnh, hướng người ra trước.

- "Người đẹp quá chứ! Thế vợ Hazama nói gì?"

- "Bà ấy căn vặn gắt gao về việc bà đã đến nhờ quan Quản lý giúp cho,

trước khi tiện nhân đi làng Tochigasawa..."

- "Việc nhờ ta giúp à?". Hori hướng tia mắt sắc nhọn như lưỡi câu về phía Munezo. - "Mụ ấy có nói việc nhờ giúp ấy là việc gì không?"

- "Thưa, bà ấy bảo là đã nhờ quan Quản lý ra lệnh cho tiện nhân thả cho Hazama trốn đi. Và quan đã ưng chịu cho rồi".

- "A..., ha ha ha. Không phải, không phải đâu!". Hori bật cười lớn. - "Mụ này thật khờ quá! Đã tin thật như thế à?"

- "....."

- "À, mụ ấy đang đêm mà đến đây, bảo là có chuyện nhờ giúp bí mật, muốn thưa với ta. Mà ta vốn chẳng ghét gì chuyện giúp đỡ các người đẹp. Nghe là chuyện nhờ giúp bí mật nên ta đã dắt đến quán trà để tiện nói chuyện. Quán Kikusui ngay cạnh đây thôi. Hỏi ra thì là chuyện nhờ giúp như cậu vừa nói đấy. Làm sao mà làm thế được chứ. Ta đã từ chối..."

- "Ngài đã từ chối rồi?"

- "À, từ chối thẳng thừng chứ. Thế nhưng, mụ ấy lại dùng nhan sắc để lung lạc ta. Cuối cùng ta đành phải ừ thôi. Đàn ông gặp phải kẻ mỹ nhân thì yếu đuối lắm mà. Đành chịu đầu hàng thôi. Ha ha ha..."

- "....."

- "Mà vợ Hazama đêm ấy đã loạn trí gì đấy rồi. Cũng chả sao, ngủ một đêm, tỉnh táo lại thì ngay cả đứa con nít cũng hiểu ra rằng chuyện nhờ giúp kiểu ấy là không tưởng ấy mà. Ta đã nghĩ như thế. Nhưng hoá ra đến bây giờ mụ ấy vẫn còn nói như thế đấy à?"

Bất giác, mặt Hori nở lớn một nụ cười thâm đắng.

- "Thôi, bỏ qua đi! Đêm ấy, chuyện kỳ dị đã xảy ra như thế, nhưng chính mụ ấy cũng đã sướng thoả lắm đấy chứ! Nếu mụ ấy còn nói gì rắc rối, thì cậu cứ bảo mụ ấy như thế đi!"

Munezo nghe đến đây là đủ. Hắn rằng khi hiểu ra là mình đã ngu đại để

cho Hori vui đập trình thảo, vợ Hazama đã mất đi chút khí lực cuối cùng trên đời.

Lòng Munezo tràn ngập nỗi thương xót cho vợ Hazama. Munezo nhích nhẹ đầu gối, hướng thẳng vào mặt Hori mà nói:

- "Ngài không cần phải lo điều đó nữa. Vợ Hazama đã tự sát hôm qua rồi".

- "Chết rồi à?".

Hori giật mình. Nhưng rồi liền nói lớn:

- "Thế thì đáng tiếc quá. Thân hình đẹp đến thế kia mà! Uổng thật!".

Munezo quyết ý muốn giết Hori Naoya chính là từ lúc ấy.

Hôm sau, Munezo chờ Hori từ thành về, trên hành lang bên hông phòng Kamikaze. Là chỗ vắng người nhất trong thành. Khi thấy dáng Hori ở cuối hành lang, Munezo bắt đầu bước ra từ đầu này. Munezo khom lưng đi ngang qua Hori. Hori dừng chân, có lẽ định nhìn Munezo đi qua. Đột nhiên, vẫn quay cổ nguyên như thế, Hori gập đầu gối, ngã chúi xuống.

Lúc Hori ngã xuống, Munezo đã rẽ băng ngang qua một căn phòng trống, ra hành lang bên kia mà ung dung bước về phía phòng làm việc của tổ Giữ cờ.

Lưỡi kiếm nhỏ mỏng như lá lúa đâm vào ngực Hori lúc hai người đi ngang qua nhau, bây giờ đã chui êm vào bao nằm trong túi Munezo. Lưỡi kiếm không dính chút máu nào, đó là đặc sắc của bí kiếm Móng tay quỷ.

Một hồi sau, đến giờ mọi người từ thành ra về, xác chết của Hori mới được phát hiện. Thuộc hạ của quan Kiểm sát được phái đến điều tra, nhìn vết thương nơi ngực Hori mà lắc đầu khó hiểu. Chỉ có một vết thương thật nhỏ xuyên thẳng qua tim, chính xác như thước đo, nhưng chẳng biết do loại hung khí nào. Trông chẳng phải là thứ vết thương do người ta đâm chém, mà có vẻ như bị loại gì khác gây nên.

*

Tối hôm ấy, xong bữa cơm, Munezo bảo Kie mang thêm chén trà đến cùng uống với anh. Munezo nói:

"Ta đã suy nghĩ nhiều cách rồi, nhưng có lẽ tốt nhất là cưới Kie làm vợ đây".

Nói xong, anh cảm nhận được rằng mình đã thoát ra khỏi ám ảnh trói buộc của người vợ Hazama. Những chuyện dính dáng đến người đàn bà đẹp tuyệt vời ấy đã chấm dứt hẳn, anh trở lại được những ngày sống bình thường với Kie.

"Chỉ là nhà võ sĩ nghèo như em thấy đây, nên ta nghĩ là không cần đến nghi lễ gì phức tạp, nhưng nếu nhờ được nhà võ sĩ nào đây nhận em làm con nuôi cho có chút hình thức tề chỉnh, thì cũng dễ cho việc cưới hỏi. Thế là được chứ gì?".

"Thưa cậu chủ..."

Đang cúi mặt xuống, Kie chợt ngẩng lên. Vẻ mặt bí xị như sắp khóc oà lên đến nơi.

"Em đã có người, bố mẹ em chọn cho rồi..."

"Trời đất!"

Munezo thốt lên, sững sốt nhìn Kie. Anh nhớ lại đêm nọ đã xảy ra chuyện vô vập kia. Đêm ấy, Kie chỉ kháng cự mạnh mẽ lúc đầu thôi, sau đó suốt đêm, đã thuận thảo với anh lắm lắm mà.

"Tại sao lúc ấy em không nói ngay ra? Em cứ đá đạp ta ra là được cơ mà!".

"Vâng..."

Kie chống tay lên đùi, cúi gằm mặt xuống, nước mắt tuôn lã chã.

"Nhưng em cũng thích cậu chủ mà..."

Munezo im lặng nhìn Kie đắm đắm. Chợt nhớ lại lời dạy bảo của mẹ anh đối với Kie ngày trước, anh nói:

- "Kie! Chuyện đó, con gái không nói là thích. Mà nói là thương!"

- "Vâng ạ."

- "Thế thì kệt quá!".

Munezo khoanh tay lại. Tự nhiên, cơn sùng sốt qua đi, có vẻ lòng anh đã quyết. Anh nghĩ mình không thể để vượt Kie cho người đàn ông lạ mặt nào được.

- "Được, em cứ giao cho ta".

Munezo vươn tay nắm lấy bàn tay Kie. Kie cũng run run nắm chặt bàn tay anh lại.

Munezo mỉm cười, nói có vẻ bạo trợn:

- "Nếu có gì cản trở, thì ta cứ thành thật mà thổ lộ là đã thề ước vợ chồng với nhau rồi, là được thôi!".

Kie cũng muốn cười theo, nhưng không cười được mà đổi ra vẻ sợ hãi. Kie rên rỉ thật nhỏ như tiếng muỗi kêu:

- "Nhưng mà, nói ra thế thì bố mẹ mắng cho!"

Munezo thấy khuôn mặt Kie lúc ấy thật dễ thương.

Phạm Vũ Thịnh dịch

Sydney 02/09

Chú thích:

[1] Hộc : Koku, đơn vị đo lường, khi dùng để tính bổng lộc của võ sĩ thì khoảng 150 kí gạo, khi dùng để tính dung tích thuyền bè thì khoảng 180 lít.

[2] Gia lão : Karo, cấp quan cao nhất, giúp Lãnh Chúa cai trị phiên trấn.

[3] Edo : trung tâm cai trị của Phủ Chúa Tokugawa, bây giờ là Tokyo.

[4] Thanh nhãn : Seigan, thế tấn gương thẳng kiếm, chĩa mũi kiếm vào mắt đối thủ.

[5] Bát song : Hasso, thế tấn giương kiếm lên trên vai, lưỡi kiếm hơi nghiêng vào trong, làm thành một nửa chữ Bát. Tấn bên vai phải vai trái thành hai (Song) nửa của chữ Bát.

Ghi chú của người dịch:

Truyện ngắn "Kakushiken Oni no Tsume" của Fujisawa Shuhei, đăng lần đầu trên tạp chí văn học O-ru Yomimono tháng 9 năm 1977, được dịch từ nguyên tác là truyện thứ 5 trong tập truyện "Kakushiken Koeisho" (Kiếm ẩn trong bóng người lẻ loi), bản bỏ túi, do nhà Bunshun Bunko tái bản lần thứ 9 tháng 10 năm 2006.

Nội dung truyện ngắn này đã được đạo diễn Yamada Yoji (nổi tiếng với loạt phim "Otoko wa tsurai yo - Đàn ông khổ lắm" 48 cuốn từ năm 1969 cho đến 1996) nhập chung với truyện ngắn "Yuki akari - Tuyết sáng" cũng của Fujisawa Shuhei để quay thành phim "Kakushiken Oni no Tsume - Bí kiếm Móng tay quỷ - The Hidden Blade" năm 2004.

Nguồn: chimviet.fr

Được bạn: Thanh Vân đưa lên

vào ngày: 8 tháng 6 năm 2009